

WWW.INDISCH3.NL

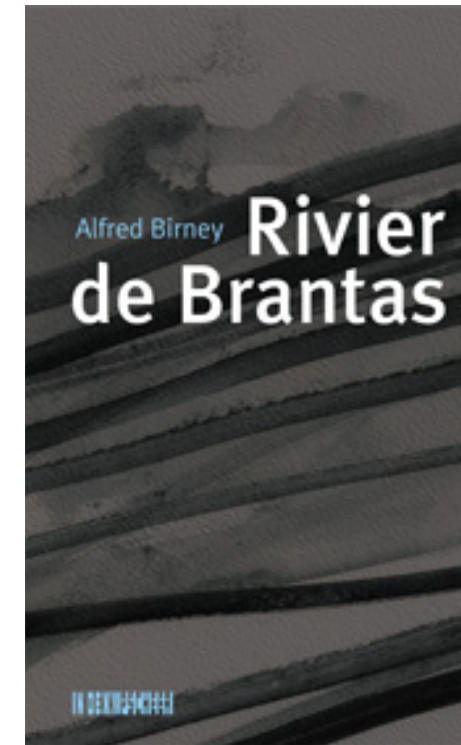
Ik voelde me die eerste keer niet thuis op straat in Indonesië. Alleen de voorgalerij van mijn tante beviel me. Misschien omdat die plek me beter herinnerde aan de verhalen van mijn vader over Nederlands-Indië. Ik bracht er de avonden door en keek urenlang naar de tjitjaks op de muren. Deze muurhagedising altijd in messing aan de muren thuis bij Indische mensen in Nederland, bij hen die de massale migratie, de zogenaemde repatriëring', naar Nederland hadden meegemaakt.

Tante Lea had haar plekje in de keuken, waar ze dagelijks luisterde naar haar wajanghoorspel en zich bezighield met licht huishoudelijk werk. 's Avonds kwam ze me bezoeken op de voorgalerij, kwam dan achter me staan en begroette me met haar pidjittende handen op mijn schouders, mijn nek, die Hollands stijf was, in gespannen afwachting van haar verhalen.

Ik heb dagen, weken moeten wachten op haar verhaal van Joshida, de Japanse officier, die zo door mijn vader was gehaat. Het verhaal kwam in twee versies tot me. Eerst in de versie van mijn nicht Josta, daarna in de versie van mijn tante Lea.

(28)

Josta vertelde, tijdens het zwabberen van de vloer, hoe haar onbekende vader op zekere avond sigaretten was gaan halen. Japan had gecapituleerd en de Japanse soldaten wachtten op hun repatriëring. Het was bersiap, de, in Nederland te weinig besproken, chaotische periode waarin niet duidelijk was wie het gezag over het land had. Sommige Japanners meldten zich van de weeromstuit bij de Indonesische revolutionairen om met hen tegen de Nederlanders te vechten, andere hielden zich schuil in havengebouwen of

in de huizen die ze hadden geconfisqueerd toen ze Nederlands-Indië waren binnengevallen. Er waren er ook die bij hun meisjes onderdoken. Zoals Joshida.

De meeste Indonesiërs lieten de Japanners met rust. Maar er liepen desperado's rond, onder wie Indo's die nog iets hadden af te rekenen met hun voormalige Japanse tegenstanders. Zoals mijn vader...

Je moest wel idioot zijn om als Japanner 's avonds in je eentje de straat op te gaan. Daarom ging Joshida niet alleen, maar in gezelschap van een neef, ook een officier. Veel Japanners hadden op een of andere manier familiebanden met elkaar.

Tante Lea wachtte lang, maar zag hem niet terugkomen. Ze ging op zoek en kreeg uiteindelijk te horen dat er iemand dood was aangetroffen op de pasar. Zijn gezicht was verminkt, bij de 'identifikasie' was hij nauwelijks te herkennen geweest. Het was Joshida's neef.

WIN GESIGNEERD EXEMPLAAR VAN
RIVIER DE BRANTAS
BEANTWOORD DE VOLGENDE VRAAG: HOE HEET DE DOCHTER
VAN DE JAPANSE OFFICIER?
MAIL JE ANTWOORD VOOR 3 MAART 15:00U NAAR
REDACTIE@INDISCH3.NL MET ALS ONDERWERP 'BRANTAS'.
DEELNAMEVOORWAARDEN OP WWW.INDISCH3.NL

De follow-up van *Rivier de Lossie* en *Rivier de IJssel*.

In de winkels vanaf 6 maart 2011.

INDEKNIPSCHER

'En Joshida zelf?'

'Ja, gevlucht natuurlijk,' zei Josta. 'Hij durft niet meer terug, begrijp je? Mama heeft nog geprobeerd hem op te sporen, tot lang na de oorlog. Tot in Tokio helemaal, je weet hoe ver weg dat is, via tussenpersonen. Maar ze heeft nooit meer iets van hem vernomen. Kasian, zielig, voor mijn moeder, ja.'

(29)

Dagen later, op de voorgalerij, vlak voor mijn terugreis naar Nederland, kwam tante Lea bij me zitten. Ze begroette me ditmaal niet met de pidjitvingers in mijn nek, ze had me iets te vertellen.